

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 5.

Warszawa, dnia 15 maja 1937 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY I ROZPORĄDZENIA.

35. Ustawa z dnia 7 kwietnia 1937 r. o przejęciu przez Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej należności i zobowiązań b. krajowej komisji dla włości rentowych (Dz. U. R. P. z 16.IV.37 r. Nr. 29, poz. 216) 137
36. Ustawa z dnia 14 kwietnia 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr. 30, poz. 222) 138
37. Ustawa z dnia 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr. 30, poz. 224) 139
38. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22 lutego 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o przejęciu na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej niektórych wierzytelności Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. z 5.IV.37 r. Nr. 25, poz. 172) 145
39. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 kwietnia 1937 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Monit. Polski z 21.IV.37 r. Nr. 91, poz. 126) 146

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

40. Pismo okólne Ministra R. i R. R. Nr. B. P. XI-5/1 z dnia 15 marca 1937 r. w sprawie weterynaryjnych pracowni rozpoznawczych 149

41. Pismo okólne Ministra R. i R. R. Nr. P. XXI-1/1375/37 z dnia 24 marca 1937 r. w sprawie uprawnień służby folwarcznej przy parcelacji	151
42. Pismo okólne Ministra R. i R. R. Nr. B. P. I-6/4 z dnia 8 kwietnia 1937 r. w sprawie praktyk kandydatów na stanowiska weterynaryjne kategorii I-ej	153
43. Zarządzenie Ministra R. i R. R. Nr. B. P. I-3/4 z dnia 8 kwietnia 1937 r. w sprawie podziału województwa stanisławowskiego na obwody ochrony lasów	154
44. Zarządzenie Ministra R. i R. R. Nr. B. P. I-3/5 z dnia 8 kwietnia 1937 r. w sprawie utworzenia w woj. stanisławowskim i tarnopolskim referatów melioracyjnych	155
45. Zarządzenie Ministra R. i R. R. Nr. B. P. I-3/6 z dnia 8 kwietnia 1937 r. w sprawie podziału województwa stanisławowskiego na referaty rolnictwa i reform rolnych	156
46. Zarządzenie Ministra R. i R. R. Nr. B. P. I-2/15 z dnia 21 kwietnia 1937 r. w sprawie ustanowienia wojewódzkich inspektorów zabudowy	157

SKOROWIDZ RZECZOWY.

ADMINISTRACJA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

poz. 43. podział woj. stanisławowskiego na obwody ochrony lasów	154
poz. 44. utworzenie referatu melioracyjnego w woj. stanisławowskim	155
poz. 45. podział woj. stanisławowskiego na referaty rolnictwa i reform rolnych	156
poz. 46. ustanowienie wojewódzkich inspektorów zabudowy	157

FUNDUSZ OBROTOWY REFORMY ROLNEJ.

poz. 35. przejęcie należności i zobowiązań b. krajowej komisji do włości rentowych	137
poz. 38. przejęcie niektórych wierzytelności P. Banku Rolnego	145

ODDŁUŻENIE.

poz. 36. zmiany w rozp. Prezydenta R. P. z 24.X.1934 r.	138
---	-----

SŁUŻBA FOLWARCZNA.

poz. 41. uprawnienia przy parcelacji	151
--	-----

SZKOLNICTWO LEŚNE I POLNE.

poz. 37. ustawa z 14.IV.1937 r.	139
---	-----

URZĘDY ROZJEMCZE.

poz. 39. wynagrodzenie członków wojewódzkich urzędów rozjemczych	146
--	-----

WETERYNARIA.

poz. 40. weterynaryjne pracownie rozpoznawcze	149
poz. 42. praktyki kandydatów na stanowiska weterynaryjne I kategorii	153

USTAWA

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

o przejęciu przez Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej należności i zobowiązań b. krajowej komisji dla włości rentowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 364) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2 punkt i) otrzymuje brzmienie następujące:

„i) należności i wpływy Skarbu Państwa z tytułów, zawartych w przepisach ustaw i rozporządzeń, wymienionych w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o powierzeniu Państwowemu Bankowi Rolnemu prowadzenia likwidacji spraw instytucji osadniczych i finansowych, które udzielały kredytów na cele agrarne w województwie pomorskim, poznańskim i górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 924) oraz należności i wpływy z tytułu pożyczek, udzielonych przez b. krajową komisję dla włości rentowych na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1905 r. o utworzeniu włości rentowych (Dz. Ust. i Rozp. Kraj. Nr 40)“;

2) w art. 3 ust. (1) punkt e) otrzymuje brzmienie następujące:

„e) opłatę kuponów i wykup obligacji państwowej renty ziemskiej, spłatę skryptów dłużnych Skarbu Państwa, wystawianych w związku z przejęciem ziemi na rzecz Państwa, oraz opłatę kuponów i wykup listów rentowych b. krajowej komisji dla włości rentowych“;

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 40, poz. 364) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Ślawoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
(Dz. U. R. P. z 16.IV.37 r. Nr 29, poz. 216).

36.

USTAWA

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 ust. (1) wyrazy: „W ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego“ zastępuje się wyrazami: „Do dnia 31 grudnia 1940 r.“,

2) w art. 16 wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego“, zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1940 r.“,

3) w art. 18 ust. (1) wyrazy: „w ciąg utrzech lat od dnia wejściaw życie rozporządzenia niniejszego“ zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1940 r.“

4) w art. 36 wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego“ zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1940 r.“,

5) art. 43 ust. (1) otrzymuje brzmienie: „Do dnia 31 grudnia 1940 r. długi rolnicze posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy A. można będzie spłacać w całości lub w części także przedterminowo z tym, że każda zapłata gotowizną umarzwać będzie 200% zapłaconej sumy.“,

6) wart. 53 ust. (3) wyrazy: „w ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego“ zastępuje się wyrazami: „do dnia 31 grudnia 1938 r.“,

7) w art. 54 ust. (2) na końcu dodaje się następujące zdanie: „Przy szacowaniu nieruchomości i obliczaniu reszty ceny kupna bierze się za podstawę obszar, który był przedmiotem czynności prawnej, ustalającej cenę sprzedaży, i nie uwzględnia się zmian, jakie w obszarze nastąpiły, natomiast uwzględnia się zmiany, jakie zaszły w stanie nieruchomości.“,

8) w art. 55 ust. (6) dodaje się na końcu wyrazy: „oraz do przypadków, w których dłużnik wpłacił już ponad 30% umówionej ceny.“

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr 30, poz. 222).

37.

USTAWA

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

o szkodnictwie leśnym i polnym.

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY MATERIALNE.

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Do wykroczeń, przewidzianych w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy części ogólnej prawa o wykroczeniach, jeżeli przepisy dalsze nie stanowią inaczej.

Art. 2. Podżeganie, pomocnictwo i usiłowanie pociąga za sobą odpowiedzialność według przepisów kodeksu karnego (art. 23 — 30 kodeksu karnego).

Art. 3. (1) Za grzywny, nawiązki, opłaty i koszty postępowania karnego, nieściągalne od skazanego, a nałożone: a) na nieletniego — odpowiadają majątkowo rodzice lub opiekun, pod którego pieczęcią nieletni faktycznie pozostaje; b) na pastucha z powodu przestępstwa wypasu lub przegonu zwierzęcia lub drobiu — odpowiada majątkowo posiadacz zwierzęcia lub drobiu. Grzywna jednak nie podlega zamianie na areszt.

(2) Osoby odpowiedzialne majątkowo mogą się zwolnić od odpowiedzialności za grzywnę, jeżeli udowodnią, że pomimo

spełnienia swych obowiązków nadzoru, przestępstwu nie były w stanie zapobiec.

(3) Nawiazkę orzeka się na rzecz pokrzywdzonego.

(4) Orzeczenie nawiazki nie pozbawia prawa dochodzenia dalszego odszkodowania na podstawie ustaw cywilnych.

Art. 4. (1) Przedmioty, pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, zwraca się pokrzywdzonemu.

(2) Narzędzia, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, mogą ulec przypadkowi.

Art. 5. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się również do osób, wykonywających jakiekolwiek prawa w stosunku do lasów i gruntów, jeżeli wykraczają poza zakres swoich uprawnień w sposób, określony w niniejszej ustawie.

R o z d z i a ł II.

Szkodnictwo leśne.

Art. 6. (1) Kto dokonywa w cudzym lesie wyrębu drzewa, albo zabiera z cudzego lasu drzewo wyrąbane lub powalone, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 złotych, albo jednej z tych kar.

(2) Kto:

1) dokonywa w cudzym lesie wyrębu gałęzi, korzeni lub krzewów, albo wrywa je lub łamie,

2) zabiera z cudzego lasu gałęzie, korzenie lub krzewy,

3) karczuje w cudzym lesie pniaki,

podlega karze aresztu do 2 tygodni i grzywny do 500 złotych, albo jednej z tych kar.

(3) W razie zaboru drzewa, gałęzi, korzeni, krzewów lub pniaków, albo wyrobionych z nich materiałów z miejsca ich przygotowania lub składów do przechowania, sprawca ulega odpowiedzialności według przepisów kodeksu karnego o przestępstwach przeciwko mieniu.

Art. 7. (1) Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje drzewo, gałęzie, korzenie, krzewy lub pniaki, świadom ich pochodzenia z wykroczenia, określonego w art. 6 ust. (1) i (2), albo pomaga do zbycia lub ukrycia tych przedmiotów,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 złotych, albo jednej z tych kar.

(2) Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje drzewo, gałęzie, korzenie, krzewy lub pniaki, o których na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że zostały uzyskane za pomocą wykroczenia, określonego w art. 6 ust. (1) i (2), albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze aresztu do 2 tygodni i grzywny do 500 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 8. (1) Przepisów art. 6 nie stosuje się do osób, powołanych do dozoru w lasach; osoby te podlegają odpowiedzialności według przepisów kodeksu karnego.

(2) Jeżeli osoba, powołana do dozoru w lesie, popełni przestępstwo, określone w art. 7,

podlega odpowiedzialności według art. 160 lub 161 kodeksu karnego.

Art. 9. Kto w cudzym lesie wydobywa żywicę lub sok brzoźwy, obrywa szyszki, zdziera korę, nacina drzewo lub w inny sposób je uszkadza,

podlega karze grzywny do 100 złotych.

Art. 10. Kto w cudzym lesie zbiera korę, wióry, darń, trawę, wrzos, mech, ściółkę, szyszki, grzyby, jagody, owoce lub zioła,

podlega karze grzywny do 10 złotych.

Art. 11. Kto w cudzym lesie pasie zwierzęta gospodarskie lub drób,

podlega karze aresztu do tygodnia i grzywny do 250 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 12. Kto:

1) wydobywa w cudzym lesie piasek, margiel, żwir, glinę lub torf,

2) zwozi do cudzego lasu kamienie, śmiecie, padlinę lub nieczystości,

3) niszczy sadzonki lub mrowisko w cudzym lesie,

4) przechodzi, przejeżdża, lub przegania zwierzęta gospodarskie albo drób przez cudzy las w miejscach zabronionych,

podlega karze grzywny do 100 złotych.

Art. 13. (1) W przypadkach, przewidzianych w art. 6 ust. (1) i (2), orzeka się nawiązkę w wysokości podwójnej wartości drzewa, gałęzi, korzeni, krzewów lub pniaków.

(2) Wartość drzewa, gałęzi, korzeni, krzewów i pniaków określa się według cennika, ustalonego dla lasów państwowych.

(3) W przypadkach, przewidzianych w art. 11 i w art. 12 pkt. 1) i 4), orzeka się nawiązkę w wysokości:

1) 1 złotego od każdego zwierzęcia i 10 groszy od każdej sztuki drobiu (art. 11);

2) dwukrotnej wartości wydobytego materiału (art. 12 pkt. 1));

3) 50 groszy od każdego zwierzęcia i 5 groszy od każdej sztuki drobiu (art. 12 pkt. 4)).

Art. 14. Nie ma przestępstwa, jeżeli dokonano zaboru drzewa lub gałęzi w celu zaspokojenia potrzeby, wynikłej niespodziewanie w podróży.

R o z d z i a ł III.

Szkodnictwo polne.

Art. 15. (1) Kto przejeżdża przez cudzą łąkę lub pastwisko, albo kto przegania przez nie zwierzęta gospodarskie lub drób,

podlega karze grzywny do 25 złotych.

(2) Kto przejeżdża przez cudze pole zaorane lub zasiane, bądź przez cudzą wodę zamkniętą i zarybioną, albo kto przez takie pole lub wodę przegania zwierzęta lub drób,

podlega karze grzywny do 100 złotych.

Art. 16. Kto wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuszcza cudzego pola, pastwiska, łąki lub grobli,

podlega karze grzywny do 100 złotych.

Art. 17. (1) Kto:

1) wydobywa na cudzym gruncie piasek, margiel, żwir, glinę lub torf,

2) kopie na cudzym gruncie doły lub rowy,

3) wyrzuca na cudzy grunt kamienie, śmiecie, padlinę lub nieczystości,

4) pasie zwierzęta gospodarskie lub drób na cudzym gruncie,

5) uszkadza drzewa lub krzewy na cudzym gruncie,

podlega karze grzywny do 100 złotych.

(2) Jeżeli zwierzęta lub drób pasano na cudzym polu ob-
sianym, sprawca podlega karze aresztu do tygodnia i grzywny
do 250 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 18. Kto depcze zasiewy, sadzonki lub trawę na cu-
dzym gruncie,

podlega karze grzywny do 20 złotych.

Art. 19. (1) Kto na cudzym gruncie ścina lub zrywa kło-
sy, albo zbiera pokłosie lub wykasza trawę w nieznacznej ilości,
podlega karze grzywny do 50 złotych.

(2) Tej samej karze podlega, kto zabiera z cudzego gruntu
ziemiopłody w nieznacznej ilości celem spożycia.

Art. 20. (1) W przypadkach, przewidzianych w art. 15
ust. (2), w art. 17 ust. (2) i art. 19 orzeka się nawiązkę w wy-
sokości:

1) dwukrotnej wartości szkody, zrządzonej przez przejazd,
lub przegon zwierząt lub drobiu (art. 15 ust. (2));

2) 1 złotego od każdego zwierzęcia i 10 groszy od każdej
sztuki drobiu (art. 17 ust. (2));

3) do 20 złotych — w pozostałych przypadkach (art. 19).

(2) W przypadkach, przewidzianych w art. 15 ust. (1)
i w art. 17 ust. (1) pkt 1) i 4), orzeka się nawiązkę w wysoko-
ści:

1) dwukrotnej wartości wydobytego materiału (art. 17 ust. (1) pkt 1));

2) 50 groszy od każdego zwierzęcia i 5 groszy od każdej sztuki drobiu (art. 15 ust. (1), art. 17 ust. (1) pkt 4)).

CZĘŚĆ II.

PRZEPISY PROCESOWE.

Art. 21. Do orzekania w sprawach o wykroczenia, określone w niniejszej ustawie, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 22. (1) Ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

(2) Postępowania karnego nie wszczyna się, a wszczęte podlega umorzeniu, jeżeli pokrzywdzony cofnie wniosek o ściganie sprawcy przed uprawomocnieniem się orzeczenia karnego władzy administracyjnej lub przed ogłoszeniem wyroku w sądzie okręgowym.

Art. 23. (1) W sprawach o wykroczenia, określone w niniejszej ustawie, a popełnione w lasach państwowych, administracja lasów państwowych ma prawo prowadzić dochodzenie.

(2) Jeżeli wyniki dochodzenia nie dają podstawy do wszczęcia postępowania karno-administracyjnego lub administracja lasów państwowych nie zamierza wystąpić z wnioskiem o ściganie sprawcy, to sama umarza dochodzenie.

(3) Wniosek o ściganie sprawcy złożyć należy przy skierowaniu sprawy do władzy właściwej do orzekania.

Art. 24. (1) U osób, podejrzanych o popełnienie wykroczenia, przewidzianego w art. 6 i 7, wolno dokonywać rewizji.

(2) Rewizji dokonać może władza właściwa do orzekania, albo z jej polecenia — policja państwowa.

(3) W przypadkach nie cierpiących zwłoki, jeżeli polecenie władzy orzekającej nie mogło być wydane przed rewizją, należy zwrócić się do władzy tej o zatwierdzenie rewizji i doręczyć je w ciągu 48 godzin po odbyciu rewizji osobie, u której ją przeprowadzono w trybie, określonym przez art. 150 kodeksu postępowania karnego.

(4) U osób, podejrzanych o popełnienie w lasach państwowych wykroczenia, przewidzianego w art. 6 i 7, mogą dokonywać rewizji, w zastępstwie policji państwowej, funkcjonariusze służby ochronnej w lasach państwowych; prawo to służy im na obszarze lasów, powierzonych ich pieczy, a poza tym obszarem wtedy tylko, jeżeli policji państwowej nie ma na miejscu, a zwłoka groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa.

(5) O dokonaniu rewizji sporządza się protokół, w którym należy powołać podstawę prawną oraz przytoczyć przebieg i wy-

nik rewizji. Jako protokółanta, przybrać można również funkcjonariusza służby ochronnej w lasach państwowych lub funkcjonariusza gminnego. Jeśli nie ma na miejscu osoby, mogącej spełniać czynności protokółanta, ten, kto dokonywa rewizji, może sam sporządzić protokół.

(6) Przy dokonywaniu rewizji stosuje się przepisy art. 143 — 149, 151, 152 kodeksu postępowania karnego.

Art. 25. Funkcjonariusze służby ochronnej w lasach państwowych mają prawo legitymować i przymusowo sprowadzać do najbliższego organu policji państwowej osoby, schwytane na gorącym uczynku popełnienia w lasach państwowych wykroczenia, albo bezpośrednio po tym w czasie pościgu.

Art. 26. (1) W sprawach o przestępstwa, za które w myśl przepisów niniejszej ustawy można orzec nawiązkę, stosuje się odpowiednio do pokrzywdzonego przepisy postępowania karno-administracyjnego o wezwaniu obwinionego na rozprawę oraz o ogłoszeniu i doręczeniu obwinionemu orzeczenia lub nakazu.

(2) Skazany orzeczeniem karnym władzy administracyjnej oraz pokrzywdzony mogą żądać skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego celem rozpoznania jej w trybie art. 640—649 kodeksu postępowania karnego.

(3) Żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, złożone przez pokrzywdzonego, powinno zawierać oznaczenie osoby oskarżonego i zarzucanego mu czynu. Pokrzywdzony, który żądanie takie złożył, ma prawa strony, a zwłaszcza może popierać oskarżenie zamiast lub obok prokuratora.

Art. 27. Osoba odpowiedzialna majątkowo posiada uprawnienia oskarżonego; niestawiennictwo jej na rozprawę nie tamuje atoli rozpoznania sprawy i nie czyni orzeczenia w stosunku do niej zaocznym.

CZĘŚĆ III.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

Art. 28. (1) W sprawach o wykroczenia, określone w art. 9 — 12 i 15 — 19, można wydawać nakazy karne na podstawie wniosków pokrzywdzonych oraz orzekać nakazami karnymi nawiązki do 30 złotych i przepadek przedmiotów przestępstwa, których wartość nie przekracza 30 złotych.

(2) Grzywny, ściągnięte na podstawie prawomocnych nakazów karnych, wydanych przez władze samorządowe, wpływają na rzecz właściwych gmin na wydatki, związane z opieką społeczną.

Art. 29. Sprawy o wykroczenia, przewidziane w niniejszej ustawie, a popełnione przed dniem jej wejścia w życie, toczą się do końca według dotychczasowych przepisów procesowych.

Art. 30. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości oraz innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 31. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc przepisy dotychczasowe, dotyczące przedmiotów unermowanych w niniejszej ustawie. W szczególności tracą moc obowiązującą:

- 1) art. 624—627 i 630 — 634 kodeksu karnego z 1903 r.;
- 2) przepisy karne i przepisy o odszkodowaniu, zawarte w ustawie z dnia 15 kwietnia 1878 r. o kradzieżach leśnych (Zbiór ustaw prusk. str. 222) oraz w ustawie z dnia 1 kwietnia 1880 r. o policji polnej i leśnej (Zbiór ustaw prusk. str. 230);
- 3) przepisy karne i przepisy o odszkodowaniu, zawarte w cesarskim patencie z dnia 3 grudnia 1852 r. — ustawa leśna (Dz. U. p. austr. Nr. 250), oraz w galicyjskiej ustawie z dnia 17 lipca 1876 r. o ochronie własności polnej (Dz. u. kraj. Nr. 28).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wewnętrznych:
Stawoj Składkowski

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski.*

(Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr. 30, poz. 224).

38.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

z dnia 22 lutego 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o przejęciu na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej niektórych wierzytelności Państwowego Banku Rolnego.

Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucyj w bankach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 839) w brzmieniu art. 1 pkt. 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 540) zarządzam co następuje:

§ 1. Przejęciu na rzecz Skarbu Państwa na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej mogą podlegać w trybie, przewidzianym w art. 7 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 839) wierzytelności Państwowego Banku Rolnego, wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 2) tegoż rozporządzenia, według stanu na dzień 31 grudnia 1936 r. (bez doliczenia oprocentowania za zwłokę i odroczenie) wraz z przysługującym im zabezpieczeniem. Łączna suma wierzytelności, przejętych na podstawie rozporządzenia niniejszego, nie może przekroczyć 3.000.000 złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 5.IV.37 r. Nr. 25 poz. 172).

39.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 kwietnia 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 10 i 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) zarządzam, co następuje:

§ 1.

1) Wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego w województwach: białostockim, poleskim, stanisławowskim, tarnopolskim i wołyńskim wynosi 200 zł miesięcznie, zastępca przewodniczącego zaś otrzymuje diety za udział w posiedzeniu w wysokości 30 zł dziennie.

2) W województwach: kieleckim, krakowskim, lubelskim, łódzkim i wileńskim wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego wynosi 300 zł miesięcznie, a wynagrodzenie zastępcy przewodniczącego — 100 zł miesięcznie.

3) Wynagrodzenie przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego w województwach: łwowskim, poznańskim, pomorskim i warszawskim wynosi 400 zł miesięcznie, a wynagrodzenie zastępcy przewodniczącego 250 zł miesięcznie.

4) Jeśli w województwach wymienionych w pkt 2) i 3) prócz stałego zastępcy mianowany jest drugi zastępca przewodniczącego, otrzymuje on diety na zasadach pkt 1).

§ 2.

Ławnik wojewódzkiego urzędu rozjemczego otrzymuje diety za udział w posiedzeniu w wysokości 15 zł dziennie.

Ławnikom zamieszkałym poza siedzibą wojewódzkiego urzędu rozjemczego przysługuje zwrot kosztów podróży, poniesionych faktycznie w związku z każdym posiedzeniem.

Zwrot kosztów podróży obejmuje koszty przejazdu środkiem masowego transportu (koleje, autobusy itp.) — na kolejach II klasą pociągiem osobowym.

W przypadku odbycia przejazdu końmi zwraca się koszty przejazdu według obowiązującej w danej miejscowości taryfy najmu koni.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 maja 1937 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie wysokości wynagrodzenia członków wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Monitor Polski Nr. 91, poz. 172).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Jul. Poniatowski*

(Monit. Pol. z 21.IV.37 r. Nr. 91, poz. 126).

POZA WYŻEJ WYMIENIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY i ROZPORZĄDZENIA.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zaliczenia na poczet należności podatkowych skryptów dłużnych Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. z 8.IV.37 r. Nr. 27 poz. 198).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 kwietnia 1937 roku w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła cynku i jego stopów oraz ołowiu i jego stopów (Dz. U. R. P. z 8.IV.37 r. Nr. 27, poz. 201).

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 marca 1937 r. wy-

dane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uzupełnieniu „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych“. (Dz. U. R. P. z 8.IV. 1937 r. Nr. 27, poz. 203).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1937 r. w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta i owsa oraz produktów ich przemiału (Dz. U. R. P. z 12.IV.37 r. Nr. 28, poz. 210).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. z 12.IV.37 r. Nr. 28, poz. 212).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dn. 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr. 30, poz. 227).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1937 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucji w bankach państwowych (Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr. 30, poz. 228).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu (Dz. U. R. P. z 20.IV.37 r. Nr. 30, poz. 229).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod wodami. (Dz. U. R. P. z 24.IV. 1937 r. Nr. 31, poz. 246).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 24.IV.37 r. Nr. 31, poz. 247).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 kwietnia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. o regulowaniu cen przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. z 24.IV.37 r. Nr. 31, poz. 248).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 kwietnia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wejścia w życie przepisów o nabywaniu nieruchomości w pasie granicznym (Dz. U. R. P. z 24.IV.37 r., Nr. 31, poz. 249).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1937 r. o wykazie organizacyj, uprawnionych do otrzymywania i wydawania zaświadczeń eksportowych, przewidzianych w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę nasion roślin strączkowych oraz grochu polerowanego. (Monit. Polsk. z 3.IV.37 r. Nr. 76, poz. 110).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. z 27.IV.37 r. Nr. 32, poz. 250).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o przekazaniu w okręgach niektórych sądów apelacyjnych powoływania ławników sądów pracy i sądów okręgowych prezesom sądów apelacyjnych (Dz. U. R. P. z 30.IV.37 r. Nr. 33, poz. 265).

Rozporządzenie z dnia 22 kwietnia 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o wynagrodzeniu notariuszów w sprawach związanych ze sprzedażą działek przy parcelacji, dokonywanej na mocy ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 30.IV.37 r. Nr. 33, poz. 266).

40.

PISMO OKÓLNE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. BP. XI-5/1 z dnia 15 marca 1937 r.

w sprawie weterynaryjnych pracowni rozpoznawczych.

Na podstawie załącznika Nr. 3 rozdział „I. Wstęp“ do rozporządzenia z dnia 9 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167) w brzmieniu § 1 pkt. 20 rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 360) oraz w związku z preliminarzem budżetowym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, przewidującym kredyty na państwowe weterynaryjne pracownie rozpoznawcze w budżecie Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego postanawiam, co następuje:

1) Do rozpoznawania—stosownie do obowiązujących przepisów — zaraźliwych chorób zwierzęcych powołuje się *Państwowe Weterynaryjne Pracownie Rozpoznawcze*, a mianowicie:

w Bydgoszczy — dla województw: łódzkiego, pomorskiego i poznańskiego,

w Krakowie — dla województw: kieleckiego, krakowskiego i śląskiego,

w Lwowie — dla województw: lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego,

w Puławach — dla województw: białostockiego, lubelskiego, poleskiego i warszawskiego oraz m. st. Warszawy,

w Wilnie — dla województw: nowogródzkiego i wileńskiego.

2) Do przeprowadzania badania chorób ryb powołuje się *Państwowe Pracownie Rozpoznawcze Chorób Ryb*, a mianowicie:

w *Bydgoszczy* — dla województw: łódzkiego, pomorskiego i poznańskiego,

w *Krakowie* — dla województw: kieleckiego, krakowskiego i śląskiego,

w *Lwowie* — dla województw: lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego,

w *Puławach* — dla województw: białostockiego, lubelskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego, warszawskiego i m. st. Warszawy.

3) Do przeprowadzania badania chorób pszczoł powołuje się *Państwową Pracownię Rozpoznawczą Chorób Pszczoł w Bydgoszczy* z zakresem działania na cały obszar Państwa.

4) Pracownie rozpoznawcze (pkt. 1—3) wchodzi w skład Działu Rozpoznawczego Wydziału Weterynaryjnego Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego.

Funkcje swe w dziedzinie pracowni rozpoznawczych wykonuje Instytut *w poruczonem zakresie działania*.

Nadzór i kontrolę nad pracowniami rozpoznawczymi sprawuje w wyższej instancji Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

5) Na czele pracowni stoi kierownik. W skład pracowni wchodzi asystenci, laboranci oraz inny niezbędny personel.

6) W zapotrzebowaniach miesięcznych kredytów nadsyłanych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych Instytut winien uwzględniać w granicach kredytów przewidzianych w budżecie Instytutu na dany okres sumy potrzebne na prawidłową działalność pracowni rozpoznawczych, związaną z wykonywaniem prac urzędowych. Miesięczne kredyty dla Instytutu będą otwierane przez Ministerstwo bez wyodrębniania kredytów dla pracowni rozpoznawczych.

Pracowniom, mającym swą siedzibę poza siedzibą Dyrekcji Instytutu, Instytut przekazywać będzie z kredytów budżetowych zaliczki na koszty prowadzenia tych pracowni na rachunek bieżący do odpowiedniej Kasy Urzędu Skarbowego.

Z wyasygnowanych przez Instytut zaliczek pracownie wyciągają się przed Instytutem.

W zakresie prowadzenia rachunkowości sum budżetowych obowiązują pracownie rozpoznawcze ogólne przepisy rachunkowo-kasowe dla władz i urzędów państwowych.

7) Pracownie rozpoznawcze mogą przeprowadzać badania prywatne na koszt stron za opłatami ustalonymi przez Ministerstwo z zastrzeżeniem, że badania te nie mogą wpływać ujemnie na bieg prac urzędowych.

Opłaty za prywatne badania przeznaczone są na pokrycie kosztów, związanych z tymi badaniami.

W zakresie prowadzenia rachunkowości powyższych opłat oraz ich wydatkowania pracownie obowiązane są stosować spe-

cialne przepisy rachunkowo-kasowe, wydane przez Ministerstwo dla jednostek gospodarczych, administrowanych przez Instytut.

8) Inwentarz wszystkich dotychczasowych państwowych weterynaryjnych pracowni rozpoznawczych stanowi własność Skarbu Państwa i przechodzi pod zarząd Instytutu.

9) Pracownie rozpoznawcze korespondują w sprawie badań rozpoznawczych na dotychczasowych zasadach bezpośrednio z władzami administracji ogólnej, z lekarzami weterynaryjnymi oraz ze stronami.

Korespondencję z Ministerstwem w sprawach pracowni rozpoznawczych prowadzi Instytut (Wydział Weterynaryjny).

10) Pracownie rozpoznawcze prowadzą na dotychczasowych zasadach księgi dokonanych badań oraz przesyłają Instytutowi sprawozdania z dokonanych badań.

11) Obsadę personelu ustalam według załączonego wykazu imiennego.

12) Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1937 r.

Minister: *Jul. Poniatowski.*

Otrzymują: PP. Wojewodowie, Komisarz Rządu m. st. Warszawy, Dyrektor Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, Kierownicy Weterynaryjnych Pracowni Rozpoznawczych.

41.

PISMO OKÓLNE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. P.XXI-1/1375/37 z dnia 24 marca 1937 r.

w sprawie uprawnień służby folwarcznej przy parcelacji.

Art. 45 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej przewiduje obowiązek tworzenia przy każdej parcelacji nieruchomości ziemskiej gospodarstw dla stałej służby folwarcznej, tracącej pracę wskutek tej parcelacji. Przepis zaś części 1 art. 65 tejże ustawy stanowi, między innymi, że zezwolenie na parcelację może zawierać zastrzeżenia co do sposobu i zasad prowadzenia parcelacji, a zwłaszcza co do uwzględnienia uprawnień stałej służby folwarcznej.

W praktyce jednak właściciele nieruchomości rozsprzedają

często parcelowane grunty z pominięciem uprawnień służby folwarcznej.

W celu przeciwdziałania wytwarzaniu się takiego stanu rzeczy polecam w każdym zezwoleniu na parcelację umieszczać zastrzeżenie o konieczności zaspokojenia uprawnień stałej służby folwarcznej, tracącej pracę wskutek parcelacji. Za dopełnienie obowiązku zaspokojenia uprawnień służby folwarcznej uważać należy zawarcie przez właściciela parcelowanego obszaru umów w sprawie sprzedaży działek z tracącą pracę służbą folwarczną. Również w razie, jeżeli właściciel zaproponował służbie folwarcznej nabycie działek na warunkach, stosowanych przy parcelacji rządowej, bądź na warunkach zbliżonych do tej parcelacji, a służba folwarczna mimo to działek nie nabyła, należy uznać, że właściciel zadośćuczynił wymogom art. 45 powołanej ustawy.

Za warunki zbliżone do warunków, stosowanych przy parcelacji rządowej, uważać należy cenę, odpowiadającą cenom przy parcelacji rządowej, zadatek nieprzekraczający 10% ceny i terminy spłaty reszty ceny kupna oraz oprocentowanie, umożliwiające nabywcom wywiązanie się z zobowiązań (np. lat 10 i 3% od reszty ceny kupna). Obszar działek dla służby folwarcznej winien zabezpieczać najniezbędniejsze minimum egzystencji. Zależnie od miejscowych warunków obszar ten wynosić może od 2 do 5 ha.

Jeżeli właściciel w ogóle nie zaproponował służbie folwarcznej nabycia działek lub zaproponował nabycie na warunkach nieodpowiadających wyżej wskazanym warunkom, należy odmawiać zatwierdzenia projektu parcelacji lub wykazu nabywców, przy czym, w razie wprowadzenia nabywców w posiadanie działek przed zatwierdzeniem projektu parcelacji, należy niezwłocznie uciekać się do stosowania rygorów przymusowego wykupu, przewidzianych w art. 66 ustawy o wykonaniu reformy rolnej i w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o skutkach naruszenia przepisów przy parcelacji prywatnej (Dz. U. R. P. poz. 247).

Dla uniknięcia powstawania w toku parcelacji wątpliwości, jaka ilość stałej służby folwarcznej winna być uważana za tracącą pracę wskutek parcelacji części nieruchomości, należy tę ilość ustalać w myśl § 80 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 7 grudnia 1926 r. do ustawy o wykonaniu reformy rolnej (poz. 66 Dz. U. R. P. z 1927 r.), bądź w zezwoleniu na parcelację, bądź bezpośrednio po udzieleniu tego zezwolenia. Decyzja w tej mierze, niezależnie od doręczenia jej parcelującemu, winna być podana do wiadomości zainteresowanym w trybie § 96 powołanego rozporządzenia.

Ponieważ dla właścicieli nieruchomości może być dogodniejsze odsprzedanie Skarbowi Państwa obszaru, niezbędnego na

utworzenie gospodarstw dla tracącej pracę służby folwarcznej, polecam, aby starostowie jednocześnie z wydaniem zezwolenia na parcelację zwracali się każdorazowo do właścicieli z propozycją ułatwienia im wywiązania się z obowiązków wobec służby folwarcznej w ten sposób, że Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych nabyłoby odpowiedni obszar na następujących warunkach: cena będzie ustalona na podstawie szacunku, stosowanego przy sprzedaży działek z parcelacji rządowej, i wypłacona w 80% w obligacjach państwowej renty ziemskiej, a w 20% w gotówce. O ile właściciel z tej propozycji skorzysta, starosta po ustaleniu szczegółowych warunków bezzwłocznie winien wystąpić do Urzędu Wojewódzkiego z odpowiednim wnioskiem.

Proszę Panów Wojewodów o wydanie podwładnym organom odpowiedniej instrukcji w celu zapewnienia należytego wykonania niniejszego zarządzenia.

Minister: *Jul. Poniatowski.*

Otrzymują: wszyscy PP. Wojewodowie.

42.

PISMO OKÓLNE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. B. P. 1—6/4 z dnia 8 kwietnia 1937 r.

w sprawie praktyk kandydatów na stanowisku weterynaryjne kategorii I-ej.

Wprowadzam następujące zmiany do Zasad odbywania służby przygotowawczej kandydatów na stanowiska kat. I-ej w administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. z 1935 r. Nr. 9, poz. 82) w części dotyczącej kandydatów na stanowiska weterynaryjne kat. I-ej.

§ 28 powyższych Zasad otrzymuje następujące brzmienie:
„Kandydat odbywa praktykę kolejno:

a) w starostwie powiatowym przez okres 6 miesięcy pod nadzorem powiatowego lekarza weterynaryjnego,

b) w Państwowej Weterynaryjnej Pracowni Rozpoznawczej w Puławach (Wydział Weterynaryjny Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego) przez okres 3 miesięcy pod nadzorem kierownika pracowni,

c) w wyznaczonej do tego celu (ust. 2) rzeźni publicznej przez okres 6 tygodni pod nadzorem odpowiedniego lekarza weterynaryjnego, będącego organem urzędowego badania,

d) w urzędzie wojewódzkim u wojewódzkiego inspektora weterynaryjnego przez pozostały okres czasu pod nadzorem tego inspektora“.

Do odbywania praktyki przewidzianej w pkt. c) wyznacza się następujące rzeźnie publiczne: w Bydgoszczy, Katowicach, Lwowie, Poznaniu, Świeciu, Tarnowie, Toruniu, Warszawie i Złoczowie.

Minister: *J. Poniatowski*

Otrzymują: Urzędy Wojewódzkie (wszystkie), Państw. Instytut Nauk. Gosp. Wiejsk. w Puławach, Zarządy miejskie: w Bydgoszczy, Katowicach, Lwowie, Poznaniu, Świeciu, Tarnowie, Toruniu, Warszawie i Złoczowie.

43.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. BP. I-3/4 z dnia 8 kwietnia 1937 r.

w sprawie podziału województwa na obwody ochrony lasów.

Zmieniając częściowo zarządzenie Ministerstwa z dnia 30 maja 1936 r. Nr. BP. XI-7/6 w sprawie podziału województwa na obwody ochrony lasów (Dz. Urz. Min. Rol. i Ref. Rol. Nr. 10, poz. 83), ustalam nowy podział województwa stanisławowskiego na obwody komisarzy ochrony lasów.

Starostwo Pow. będące siedzibą urzędową komisarza ochrony lasów:

Dolina
Kołomyja

Kosów

Powiaty wchodzące w skład obwodu komisarza ochr. lasów:

doliński, kałuski,
horodeński, kołomyjski, nad-
wórniański, śniatyński,
kosowski,

Stanisławów	rohatyński, stanisławowski,
	tłumacki,
Stryj	stryjski, żydaczowski.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Minister: (—) *Jul. Poniatowski.*

Otrzymuje P. Wojewoda w Stanisławowie.

44.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. BP. I-3/5 z dnia 8 kwietnia 1937 r.

w sprawie utworzenia referatów melioracyjnych.

Nawiązując do pkt. 2 zarządzenia Ministerstwa z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. B. P. XI-3/22 w sprawie utworzenia referatów melioracyjnych (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 10, poz. 84) (przedruk w Dzienniku Urz. M. S. Wewn. Nr. 36 str. 637) postanawiam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co następuje:

1) Do załatwiania spraw melioracyjnych z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych ustanawiam w poszczególnych starostwach powiatowych na obszarze województw: stanisławowskiego i tarnopolskiego osobne „referaty melioracyjne“.

2) Siedziby referentów melioracyjnych oraz powiaty objęte ich działalnością są następujące:

Starostwo Pow., będące siedzibą referenta melioracyj.

Powiaty objęte działalnością referenta melioracyjnego.

Województwo Stanisławowskie:

Stanisławów	horodeński, kałuski, kołomyjski, kosowski, nadwórniański, rohatyński, śniatyński, stanisławowski, tłumacki,
Stryj	doliński, stryjski, żydaczowski.

Województwo Tarnopolskie:

Kamionka Strumiłowa	brodzki, kamionecki, radziechowski,
Brzeżany	brzeżański, podhajecki, przemysłański, złoczowski.

Pozostałe powiaty województwa tarnopolskiego będą czasowo obsługiwane w sprawach wodno-melioracyjnych przez Oddział Wodno-Melioracyjny Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu.

3) Do referatów melioracyjnych starostw (pkt. 2) ma analogiczne zastosowanie zarządzenie Ministerstwa z dnia 19 marca 1936 r. Nr. B. P. XI-3/5 w sprawie organizacji referatów melioracyjnych oraz załącznik Nr. 1 do tego zarządzenia ustalający podział czynności w sprawach melioracyjnych (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 4, poz. 24) (przedruk w Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 13, str. 215).

4) Proszę Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń celem rychłego uruchomienia referatów melioracyjnych w starostwach.

Przy wydawaniu powyższych zarządzeń proszę Pana Wojewodę o wzięcie pod uwagę treści pisma Ministerstwa z dnia 19 marca 1936 r. Nr. B. P. XI-3/2 (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 4, poz. 25) (przedruk w Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 13 str. 214).

Minister: *Jul. Poniatowski.*

Otrzymują PP. Wojewodowie Stanisławowski i Tarnopolski.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. BP. 1-3/6 z dnia 8 kwietnia 1937 r.

w sprawie podziału województwa na referaty rolnictwa i reform rolnych.

Ustalam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych jak następuje siedziby i terytorialną właściwość referatów rolnictwa i reform rolnych starostw (komisarzy ziemskich) na obszarze województwa stanisławowskiego:

Starostwo Pow., będące siedzibą komisarza ziem.

Powiaty objęte właściwością komisarza ziemskiego:

Horodenka

Kołomyja

Rohatyn

Stanisławów

Stryj

horedeński, śniatyński,

kołomyjski, kosowski, nadwórniański,

rohatyński, żydaczowski,

kałuski, stanisławowski, tłumacki,

doliński, stryjski.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Minister: *Jul. Poniatowski.*

Otrzymuje P. Wojewoda w Stanisławowie.

46.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I R. R.

Nr. B. P. I-2/15 z dnia 21 kwietnia 1937 r.

w sprawie ustanowienia wojewódzkich inspektorów zabudowy.

Zmieniając częściowo zarządzenie Ministerstwa z dnia 20 listopada 1933 r. Nr. BP. A-IV-1/11 w sprawie organizacji agend administracji rolnictwa i reform rolnych we władzach administracji ogólnej (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. z 1934 r. Nr. 5, poz. 30), zarządzam po porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ustanowienie w Wydziałach Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędów Wojewódzkich: Pomorskiego, Poznańskiego i Tarnopolskiego „Wojewódzkich Inspektorów Zabudowy“.

Wojewódzki Inspektor Zabudowy posiada stanowisko równorzędne kierownikowi oddziału i podlega bezpośrednio Naczelnikowi Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych.

Do zakresu działania wojewódzkich inspektorów zabudowy we wspomnianych wyżej Urzędach Wojewódzkich należą objęte dotychczas kompetencją oddziałów urządzeń rolnych sprawy poradnictwa budowlanego i związanej z tym pomocy kredytowej uczestnikom przebudowy ustroju rolnego (podział czynności wydziałów rolnictwa i reform rolnych, oddział urządzeń rolnych, rozdz. VI — Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. z 1934 r. Nr. 5, poz. 36), a w szczególności sprawy:

- 1) poradnictwa w zakresie sporządzania planów zabudowania i projektów budynków,
- 2) współpracy z oddziałem finansowym w zakresie pomocy kredytowej na zabudowę,
- 3) poradnictwa w zakresie budownictwa dla uczestników przebudowy ustroju rolnego,
- 4) przeprowadzania zabudowy na terenach parcelacji rządowej,
- 5) dokonywania kontroli celowości zużycia pożyczek przez uczestników przebudowy ustroju rolnego.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie stosownych zarządzeń.

Minister: *J. Poniatowski.*

Otrzymują PP. Wojewodowie: Pomorski, Poznański, Tarnopolski.